

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1528/2015
16.03.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Звездане Лутовац и Јелене Боровац, чланова већа, у спору тужиоца В.Т. из П.К., чији је пуномоћник М.Ј., адвокат из Н., против туженог Н.-Е. АД из Н., ради оцене законитости отказа уговора о раду и враћања на рад, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 378/14 од 14.11.2014. године, у седници одржаној 16.03.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 378/14 од 14.11.2014. године.

Образложење

Правноснажном пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 378/14 од 14.11.2014. године одбијена је жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Нишу П1 929/12 од 06.12.2013. године, којом је одбијен тужбени захтев којим је тужилац тражио да се поништи решење туженог о престанку радног односа отказом уговора о раду бр. 60/22 од 07.02.2012. године, да се тужени обавезе да га врати на рад и распореди на радно место које одговара његовој стручној спреми, знању и способностима, да му призна сва права на раду и по основу рада од дана престанка до дана повратка на рад и накнади трошкове парничног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд испитао је побијану пресуду применом чл. 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 55/14) и нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда из чл. 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ни битна повреда из чл. 374. став 2. тачка 12. ЗПП, на коју ревидент указује. Нижестепене пресуде су јасне, образложене и непротивречне. Садрже све разлоге о одлучним чињеницама.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог, где је обављао послове бравара. Од стране непосредног руководиоца тужилац је 04.01.2012. године, заједно са механичарем М.М., послат на службени пут у К. ради поправке аутобуса. Обојица су напустили круг туженог у 19.50 часова, а са службеног пута вратили су се сутра ујутру у 06.06 часова. Као време поласка на службени пут, уместо 19.50 часова, попунили су путни налог тако што су уписали 18,30 часова, а као време повратка уместо 06.06 часова уписали су 06.45 часова. Потом су наплатили дневнице за службени пут и изашли из круга туженог. Оба путна налога попунио је механичар, а тужилац је свој путни налог сам потписао. Решењем туженог од 07.02.2012. године тужиоцу је престао радни однос код туженог отказом уговора о раду применом чл. 179. став 1. тачка 2. Закона о раду, члана 6. став II и X Колективног уговора о утврђивању права и одговорности запослених и чл. 20. тачка V и XIV уговора о раду. Према изнетим разлозима, тужилац је учинио повреду радне обавезе, тако што је 05.01.2012. године у путни налог унео неистините податке у погледу времена поласка и повратка са службеног пута. Механичар М.М. није покретао поступак за оцену законитости решења о отказу уговора о раду. Према наводима тужиоца, пре изласка из круга туженог и поласка на службени пут морао је да изврши одређене припреме које су у технолошком поступку непоходне ради интервенције, које су описане, а такође по повратку са службеног пута, после проласка кроз капију предузећа, такође је морао обавити одређене радње, што је све захтевало неко време. Притом, руководилац тужиоца потписао је сачињени путни налог, а да је било каквих неправилности било могао је да одбије да га потпише или да га врати на исправку.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су правилно применили материјално право, када су закључили да је тужиоцу законито престао радни однос код туженог отказом уговора о раду.

У конкретном случају, тужиоцу је отказан уговор о раду због скривљених повреда радних обавеза утврђених чланом 6. став II и X Колективног уговора о утврђивању права, обавеза и одговорности запослених код туженог и чл. 20. тачка V и XIV уговора о раду, што представља отказни разлог из чл. 179. став 1. тачка 2. Закона о раду. Ради се о незаконитом управљању, располагању и коришћењу имовине и средстава, као и понашању запосленог у управљању, располагању и коришћењу имовине и средстава које има и може да има за последицу умањење имовине и средстава, противправно стицање имовинске користи или изазивање поремећаја у процесу рада и свакој неисправности у раду са превозним исправама и документацијом (преправљање, брисање, фалисификовање), без обзира на вредност и слично. Наиме, тужилац је, после повратка са службеног пута у К., где је упућен ради поправке аутобуса заједно са механичарем, приликом попуњавања путног налога 05.01.2012. године унео неистините податке о времену проведеном на службеном путу. Као дугогодишњи радник тужилац је знао, односно морао знати, да се у путном налогу као време поласка на службени пут уноси време напуштања круга туженог, а као време повратка са службеног пута време када уђе на улазну капију, у круг туженог. На овај начин тужилац је и попунио ранији путни налог из августа 2011. године. У тој ситуацији, код тужиоца је постојала свест о томе да су у путни налог унети неистинити подаци о времену одласка и доласка са службеног пута, па ипак је тај налог потписао. Наведене

неправилности, односно неистинити подаци утврђени су приликом рада унутрашње контроле 19.01.2012. године, када је из картице пролазака утврђено време изласка и време уласка у круг предузећа по путним налозима тужиоца и механичара М. 04.01.2012, односно 05.01.2012. године.

Пре отказа уговора о раду, тужени је поштовао процедуру прописану чланом 180. и 181. Закона о раду, у погледу обавезе да тужиоца писаним путем упозори на постојање отказног разлога и да му остави рок за изјашњење, као и обавезе да то упозорење достави на мишљење синдикату, чији је запослени члан.

У ревизији тужиоца понављају се жалбени наводи о томе да није знао, односно да га нико од претпостављених руководилаца никада није упутио у то како се попуњава путни налог за интервенцију, нити је то актима туженог регулисано. Такође, наводи се да је ретко ишао на интервенције, те да је то разлог што није знао и није могао да зна како се попуњава путни налог. Такође, да путни налог од 15.08.2011. године, где су унети тачни подаци о времену проведеном на службеном путу, он није написао. По оцени Врховног касационог суда, ови ревизијски наводи нису основани, код чињенице да је тужилац и раније ишао на службени пут ради обављања различитих интервенција, због чега је морао знати на који начин се путни налог попуњава у погледу времена поласка и повратка са службеног пута, које подразумева време напуштања круга туженог и враћања у круг туженог проласком кроз улазну капију. Дакле, морао је знати да у то време не улази време за припрему за полазак на службени пут и повратак са службеног пута, а ипак је потписао путни налог са неистинитим подацима. При том, у току поступка није доказао да он није лично потписао путни налог од 15.08.2011. године, у који су унети тачни подаци о времену одласка и повратка са службеног пута, што и није од утицаја на законитост побијаног решења, којим је тужиоцу отказан уговор о раду због уношења неистинитих података у вези одласка и повратка са службеног пута 04.01.2012, односно 05.01.2012. године.

На основу чл. 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Предраг Трифуновић, с.р.**